

SALLY

ROONEY

NORMAL İNSANLAR'IN YAZARINDAN

ROMAN

Çeviri: Emrah Serdan

GÜZEL

DÜNYA,

NEREDESİN?

2. BASKI

♥ can
çağdaş

SALLY ROONEY
GÜZEL DÜNYA,
NEREDESİN?

Can Çağdaş

Güzel Dünya, Neredesin?, Sally Rooney

İngilizce aslından çeviren: Emrah Serdan

Beautiful World, Where Are You?

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Faber and Faber, 2021

© 2021, Sally Rooney

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe hakları The Wylie Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2022

2. basım: Ekim 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Diyaddin Sevindik

Özgün kapak tasarımı: Gray318

Kapak illüstrasyonu: Manshen Lo

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5683-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750756832

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

SALLY ROONEY
GÜZEL DÜNYA,
NEREDESİN?

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Emrah Serdan

Sally Rooney'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Normal İnsanlar, 2019

SALLY ROONEY, 1991'de İrlanda'da doğdu ve Trinity College'dan mezun oldu. İlk romanı *Conversations with Friends* 2017'de (*Arkadaşlarla Sohbetler*, Monokl Yayınları, 2019), *Normal People* 2018'de (*Normal İnsanlar*, Can Yayınları, 2019) yayımlandı. *Normal İnsanlar* Hulu ve BBC tarafından diziye aktarıldı. Öykü ve yazıları *The Dublin Review*, *The White Review*, *The Stinging Fly*'da yayımlanmıştır. Halen Dublin'de yaşıyor.

EMRAH SERDAN, 1986'da Şişli'de doğdu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nden mezun olduktan sonra Oxford Üniversitesi'nde İngiliz ve Dünya Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı. Edebiyat dersleri vermekte, editörlük ve çevirmenlik faaliyetlerini sürdürmektedir.

“Bir şeyler yazdığım zaman, genellikle yaptığımın çok önemli olduğunu ve büyük bir yazar olduğumu düşünürüm. Ama, ruhumun bir köşesiyle her zaman ne olduğumu, yani küçük, küçücük bir yazar olduğumu çok iyi bilirim. Yemin ederim ki bunu bilirim. Ama bu beni pek de ilgilendirmez.”

Natalia Ginzburg, “Mesleğim”
(çev. Şemsa Gezgin)

1

Bir kadın bir otelin barında oturmuş kapıyı izliyordu. Giyimi özenli ve düzgündü, beyaz bir bluz giymiş, sarı saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Gözlerini telefonun ekranındaki mesaj arayüzüne indirdi, sonra tekrar kapıya baktı. Mart sonuydu, içerisi sakindi ve sağındaki pencerenin öbür yanında güneş Atlantik sularında batıyordu. Yediyi dört geçiyordu başta, derken beş, derken altı. Belli bir amaç gütmeden tırnaklarına şöyle bir baktı. Yediyi sekiz geçte bir adam içeri girdi. Minyon yapılı ve esmerdi, ince bir yüzü vardı. Sağa sola, diğer müşterilerin yüzlerine bakındı, sonra telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Penceredeki kadın onu fark etmişti ama izlemek dışında onun dikkatini çekecek bir şey yapmadı. Aynı yaşlardaydılar; ya yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başlarında. Adamın kendisini görüp yanına gelmesini durup bekledi.

Alice? dedi adam.

Benim, diye cevap verdi kadın.

Tamam, ben de Felix. Affedersin, geciktim.

Alice kibar bir sesle yanıt verdi: Dert değil. Felix ona ne içmek istediğini sordu, sonra sipariş vermek için bara gitti. Bardaki garson kadın Felix'e iyi olup olmadığını sordu, o da yanıtladı: İyi işte, n'olsun, senden? Bir votka to-

nik, bir fıçı bira söyledi. Tonik şişesini masaya götürmek yerine kıvrak ve ustalaşmış bir bilek hareketiyle bardağa boşalttı. Masadaki kadın parmak uçlarını bira altlığına vurarak bekliyordu. Dışarıdan bakıldığında adam geldiğinden beri kendine gelmiş, canlanmış gibiydi. Dönüp dışarıdaki günbatımına baktı, ilgisini çekmiş gibi, oysa biraz önce hiç ilgilenmemişti. Adam dönüp içkileri masaya bıraktığında kadın, biradan taşan damlanın bardağın kenarından aşağı hızla kaymasını seyretti.

Yeni taşındığını söylüyordun, dedi Felix. Değil mi?

Alice başıyla onayladı, içkisinden bir yudum aldı ve üstdudağını yaladı.

Nereden esti peki?

Nasıl yani?

Ne bileyim, genelde insanlar bu taraflara taşınmaz da. Buradan taşınıp giderler, daha normal olanı budur. İş için gelmiş olamazsın, değil mi?

Hı? Yok, pek sayılmaz.

Bir anlığına göz göze geldiklerinde Felix'in açıklama beklediği anlaşıldı. Alice'in yüzünde bir ifade belirip kayboldu, sanki bir şeye karar vermeye çalışıyordu; sonra hafiften samimi, neredeyse karşısındakini bir sırra davet eden bir gülümseme takındı.

Aslında bir yerlere taşınmaya niyetliydim zaten, dedi. Sonra sizin kasabanın hemen dışındaki bir evden haberim oldu, bir arkadaşım sahiplerini tanıyor. Evi satılığa çıkarılmışlar ama alan olmamış, bari alıcı çıkana kadar biri kalsın demişler. Ben de deniz kenarında yaşamının güzel olacağını düşündüm işte. Ani bir karardı anlayacağın. Dolayısıyla... Neyse hikâye bu kadar, başka bir sebebi yoktu.

Felix içkisini yudumlayarak onu dinliyordu. Sonlara doğru Alice'e bir gerginlik gelmiş gibiydi, nefes nefese oluşundan ve hafif kendisiyle alay eden yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Felix bu gösteriyi kayıtsızca izledi, sonra kadehi masaya bıraktı.

Anladım, dedi. Daha önce Dublin'deydim mi demiştin?

Farklı farklı yerlerde. New York'taydım bir süre. Aslen Dublin'liyim, sana söylemiştim galiba. Ama geçen yıla kadar New York'ta yaşıyordum.

Ee, burada ne yapacaksın? İş falan mı bakacaksın?

Alice duraksadı. Felix gülümseyerek arkasına yaslandı, gözlerini ondan ayırmıyordu.

Seni soru yağmuruna tuttum, affedersin, dedi. Henüz seni çözebilmiş değilim.

Yok, rahatsız olmadım. Ama cevap vermekte iyi olmadığımı görmüşsündür.

Ne işle meşgulsün peki? Bu son sorum olsun.

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi Alice. Yazarım ben, dedi. Söylesene, sen ne iş yapıyorsun?

Benimkisi öyle değişik bir şey değil. Aslında neler yazdığını merak ettim ama sormayacağım. Ben kasabanın dışında bir depoda çalışıyorum.

Ne iş yapıyorsun?

Ne yapıyorum, ne yapıyorum, diye tekrar etti Felix felsefi bir edayla. Siparişleri raftan alıp yük arabasına yerleştirmek ve paketleme yerine götürmek. Çok heyecanlı değil anlayacağın.

Sevmiyor musun işini yani?

Deli misin, hayır, dedi Felix. Yerin dibine batsın. Ama severek yapacağım bir şey olsa para vermezler, değil mi? Çalışmak böyle bir şey, sevinecek bir tarafı olsa bedavaya yaparsın zaten.

Alice gülümsedi ve haklı olduğunu söyledi. Dışarıda hava kararmıştı, karavan parkındaki ışıklar birer birer yanıyordu; sokak lambalarından yayılan serin tuzlu parıltı ve pencerelerde sıcak, sarı ışık. Barın arkasındaki garson kadın masaların arasında dolaşmaya başlamış, boş olanları ıslak bezle siliyordu. Alice adındaki kadın birkaç saniye onu izledi ve sonra tekrar adama baktı.

Ee, insanlar burada eğlenmek için nereye gider? diye sordu.

Her yerde olduğu gibi. Birkaç pub var civarda. Bal-lina yolu üzerinde bir gece kulübü var, arabayla yirmi dakika. Lunapark filan var tabii, ama onlar çocuklara göre şeyler. Henüz burada pek arkadaşın yoktur herhalde, değil mi?

Buraya taşındığımdan beri ilk sohbet ettiğim kişi galiba sensin.

Felix kaşlarını kaldırdı. Çekingen biri misindir? diye sordu.

Öyle miyim sence?

Birbirlerine baktılar. Alice'in gergin ifadesi kaybolmuştu, sanki mesafeli görünüyordu; Felix'in gözleri ise bir şeyin parçalarını bir araya getirmek ister gibi Alice'in yüzünde gezindi. Bir-iki saniye sonraki ifadesine bakılırsa, başarılı olduğunu düşünmüyordu.

Olabilirsin bence, dedi Felix.

Alice nerede yaşadığını sorunca Felix civarda arkadaşlarıyla bir ev kiraladığını söyledi. Sonra pencereden dışarı bakarak buldukları yerden, oturduğu sitenin hayal meyal görülebildiğini ekledi, karavan parkının hemen ilerisindeydi. Göstermek için masanın üzerine eğildi ama sonra çok karanlık olduğunu söyleyip vazgeçti. Neyse işte, hemen karşı yakada kalıyor, dedi. Eğildiği sırada ona yaklaşınca göz göze geldiler. Alice bakışlarını aşağı indirdi, Felix tekrar yerine otururken gülümsemesini bastırıyor gibiydi. Anne babasının hâlâ bu muhitte olup olmadığını sordu Alice. Felix annesinin bir yıl önce öldüğünü, babasının da "kim bilir nerede" olduğunu söyledi.

Gerçi atmayayım şimdi, muhtemelen Galway gibi bir yerdedir, diye ekledi. Arjantin'de falan ortaya çıkacağı yok. Yine de onu yıllardır görmedim.

Annene üzüldüm, dedi Alice.

Ya evet. Sağ ol.

Ben de babamı görmeyeli epey oldu aslında. Kendisi... pek güvenilir biri değildir.

Felix bakışlarını kadehinden kaldırdı. Öyle mi? dedi. İçer mi?

Hı hı. Bir de işte... palavracının tekidir.

Felix başını salladı. O senin işin sanıyordum.

Bu lafın üstüne Alice kıpkırmızı kesildi, bu da Felix'i şaşırtmış, hatta biraz endişelendirmiş gibiydi. Çok komiksin, dedi Alice. Her neyse. Bir içki daha alır mısın?

İkinciden sonra üçüncüyü söylediler. Felix ona kardeşi olup olmadığını sordu, Alice kendisinden küçük bir erkek kardeşi olduğunu söyledi. Felix'in de bir erkek kardeşi vardı. Üçüncü içkiyi bitirdiklerinde Alice'in yüzü pembeleşmiş, gözleri ayna gibi parlamıştı. Felix bara geldiğinde nasıldıysa hâlâ öyle görünüyordu, ne halinde ne tavrında bir değişiklik vardı. Alice'in bakışları gitgide salonda gezinmeye ve çevresini genel bir ilgiyle seyretmeye başlamışken, Felix'in ona olan ilgisi derinleşmiş ve yoğunlaşmıştı. Alice boş kadehindeki buzları şingırdatıp eğlendi.

Evimi görmek ister misin? diye sordu. Ne zamandır havasını atmak istiyorum ama davet edeceğim kimse yok. Yani arkadaşlarımı davet edeceğim tabii. Ama hepsi farklı farklı yerlerdeler.

New York'tadırlar.

Çoğu Dublin'de.

Ev hangi tarafta? dedi Felix. Yürüyerek gidebiliyor muyuz?

O da laf mı, yürürüz tabii. Hatta mecburen yürüyeceğiz. Ben araba kullanmayı bilmem, sen?

Şu an kullanamam, hayır. Daha doğrusu gözüm yemez. Ama ehliyetim var, evet.

Demek öyle, diye mırıldandı Alice. Ne romantik. Bir içki daha alır mısın, yoksa kalkalım mı?

Alice ve Eileen, farklı şehirlerde yaşayan, otuzlarına yaklaşan iki arkadaş. Roman yazarı Alice, fiirt uygulaması sayesinde bir depo işçisi olan Felixle tanışıp yakınlaşır. Eileen ise sana eren ilişkisinin varolanını sarmaya çabalarken bir yandan da çocukluk arkadaşı Simonin çekimine kapıldığını hissediyor.

Alice ve Eileen ilişkiler, sanat, edebiyat ve günbegün belirsizleşen gelecekleri hakkında yazışırken hem arkadaşlıklarını hem de hayata bakışlarını sorgulamaya başlarlar. Zira aşklarına, kopu kırıklıklarına, günü yaşamaya ve muhabbetlerine tepelerinden ayrılmak bilmeyen bir bulut eşlik eder. Kararıktan önceki son durak mıdır bu? Güzel bir dünyanın varlığına inanmanın bir yolu var mıdır?

Sally Rooney insan doğasını kavrayışındaki yete neğni bir kez daha samimi ve yalın bir dille gözler önüne seriyor.

"Güzel Dünya, Neredesin? Rooney'nin şimdiye dek yazdığı en iyi roman. Mizahi ve zeki diyaloglarıyla, birbirleriyle çaresizce bağ kurmaya çalışan karakterleriyle muhteşem bir eser."

Brandon Taylor, The New York Times Book Review

"Yazının yeteneğini gözler önüne seren bir eser. Diyaloglar osla oksamıyor, nesi sayfayı yakıp kül ediyor."

Anne Enright, The Guardian

#arkadasklik #iliskiler #gelecek kaygisi #sanat #yilkuşagi #gençlik #aşk

can yayinlari.com | f | | can yayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5683-0

9 789750 756832